

Asianajotoimisto Kari Silvennoinen
Ky
Korkeavuorenkatu 19 A, 00130
Helsinki, Finland
Puh. 09-650 407, telekopio 09-650
408
Tel. + 358 9 650 407, fax + 358 9
650 408
Gsm 0500-705 716, + 358 500 705 716
E-mail
kari.silvennoinen@kolumbus.fi
Web www.silvennoinen.fi

KORKEIMMALLE OIKEUELLE

Asia:

Oikeudenkäymiskaaren 31 luvun mukainen tuomion purkuhakemus.

Tuomio jota purkuhakemus koskee:

Purkuhakemus koskien sotasyällisyysoikeuden 21.2.1946 sotasyällisyysoikeudenkäynnissä entiselle valtiovarainministerille, toimitusjohtaja Väinö Tannerille langettamaa 5 vuoden 6 kuukauden ehdotonta vankeusrangaistusta.

Vaatimukset:

Korkeimman oikeuden on purettava Väinö Tannerin osalta ns. sotasyällisyystuomio kumoten välittömästi siinä langetettu vankeustuomio oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 14 §:n mukaisesti.

Purkamisen yleiset perusteet:

Esteelliset tuomarit tuomitsivat epäoikeudenmukaisessa oikeudenkäynnissä taannehtivan lain perusteella mm. Väinö Tannerin ehdottomaan vankeusrangaistukseen.

Suomen talvisodan jatkosota, ns. jatkosota, päättyi aselepoon 4.9.1944. Tämän jälkeen Suomessa aloitettiin keinotekoinen sotaan syyllisten etsintä, vaikka sotaan (sekä talvi- että jatkosotaan) syyllinen oli hyökkääjävaltio, kommunistinen Neuvostoliitto.

Purkamisen oikeudellinen perusta:

Oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 8 § (perusteet joiden mukaan lainvoiman saanut tuomio syytetyn eduksi voidaan purkaa) ja oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 14 § (jonka mukaan, jos muuta tuomioistuinta ei osoiteta, korkeimmalla oikeudella on valta välittömästi oikaista tuomiota) sekä perintökaaren 18 luvun 2 § (osakkaan oikeus ajaa kannetta pesän hyväksi).

Purkuhakemuksen tekijä:

Väinö Tannerin oikeudenomistaja.

Asiamies ja prosessiosoite:

Asianajaja, varatuomari Kari Silvennoinen. Asianajotoimisto Kari Silvennoinen Ky, Korkeavuorenkatu 19 A, 00130 Helsinki, p. 010 616 8920, fax 010 616 8929, gsm 0500-705 716 web: www.silvennoinen.fi sähköposti kari.silvennoinen@kolumbus.fi .

Muut asiaan osalliset:

Oikeuskansleri yleisen edun valvojana, jos hän katsoo, että myös muiden sotaan syyllisinä tuomittujen osalta on haettava tuomion purkamista.

Muut Väinö Tannerin oikeudenomistajat, jos korkein oikeus katsoo, että heidät on haastettava kuultaviksi tähän prosessiin. Viittaaan perintökaaren 18:2 §:ään, jonka mukaan yksikin kuolinpesän osakas voi ajaa kannetta pesän hyväksi, muut oikeudenomistajat on tällöin haastettava kuultavaksi oikeudenkäyntiin.

Perustelut:

Korkeimman oikeuden toimivalta

Oikeudenkäymiskaaren 12 §:n nojalla tuomion purkamista haetaan korkeimmalta oikeudelta, jolla on yleistoimivalta¹ purkaa tuomio. Erityistuomioistuimen² tuomion purkaa myös korkein oikeus, sotasyyllisyystuomioistuin luetaan erityistuomioistuimiin.

Sotasyyllisyyslain mukaan muutoksenhaku varsinaisin muutoksenhakekeinoin ei ollut mahdollinen, mikä seikka yhdessä sen kanssa, että sotasyyllisysoikeus oli kertaluonteinen erityistuomioistuin, puhuu sen puolesta, että korkein oikeus purkaa tällaisen tuomioistuimen tuomion.

Sotasyyllisyystuomioistuinta ei voi verrata valtakunnanoikeuteen ja vetää johtopäätöksiä tuomionpurkua koskevan toimivallan suhteen. Sotasyyllisyystuomioistuin oli tilapäinen, erillisellä lailla säädetty tuomioistuin. Valtakunnanoikeus taas on pysyvä tuomioistuin, jolla on vakiintunut, lainsäädäntöön perustuva asema ja joka nykyisen lain perusteella purkaa omat tuomionsa.

Vuoden 1734 lain oikeudenkäymiskaaren 31 luvun lainvoimaisen tuomion purkamista koskevat säännökset antoivat kuninkaalle vallan purkaa väärät tuomiot. Tämä kuninkaan oikeus on sittemmin siirtynyt korkeimmalle oikeudelle, jolla em. yleistoimivalta. Nykyisin korkeimmasta oikeudesta annetun lain 2 §:n mukaan (26.8.2005/665) korkein oikeus käsittelee ylimääräistä muutoksenhakua koskevat asiat, tässä laissa korkeimman oikeuden valtuutta purkaa tuomioita ei ole rajattu yleisiin tuomioistuimiin.

Kuluneesta ajasta

Purku tapahtuu syytetyn eduksi, joten ei ole olemassa määräaikaa jonka kuluessa purkuhakemus pitäisi tehdä, purkamista ei ole myöskään sidottu väärin perustein tuomitun elinaikaan. On kysymys

¹ Tirkkonen: Tuomionpurku

² Lappalainen s. 979

restituutiotyypistä muutoksenhausta, jonka avulla pyritään aikaisemman olotilan restituuioon (ennalleen palauttamiseen). Tälle ei ole säädetty mitään määräaika.

Purkuperusteista

Säädöspohja

Lainvoiman saanut tuomio rikosasiassa syytetyn eduksi voidaan purkaa oikeudenkäymiskaaren 31 luvun 8 §:n nojalla seuraavissa tapauksissa:

- 1) jos oikeuden jäsen tai virkamies, syyttäjä taikka asianosaisen edustaja tai avustaja on jutun yhteydessä syyllistynyt rikolliseen menettelyyn, jonka voidaan otaksua vaikuttaneen jutun lopputulokseen;
- 2) jos asiakirja, jota on käytetty todisteena, on ollut väärä tai asiakirjan antajan tieteen sisällykseltään totuudesta poikkeava taikka jos totuusvakuutuksin kuultu asianosainen tahti todistaja tai asiantuntija on tahallansa antanut perättömän lausuman, ja asiakirjan tai lausuman voidaan otaksua vaikuttaneen lopputulokseen;
- 3) jos vedotaan seikkaan tai todisteeseen, jota ei aikaisemmin ole esitetty, ja sen esittäminen todennäköisesti olisi johtanut syytetyn vapauttamiseen tai siihen, että rikokseen olisi ollut sovellettava lievempiä rangaistussäännöksiä, tahti on erittäin painavia syitä, katsoen siihen mihin näin vedotaan ja mitä muutoin käy ilmi, saattaa uudelleen tutkittavaksi kysymys, onko syytetty tehnyt sen rikollisen teon, joka on luettu hänen syykseen; tai
- 4) jos tuomio perustuu ilmeisesti väärään lain soveltamiseen.

Uusi perustuslaki

Vallitsee oikeushistoriallinen yksimielisyys siitä, että sotasyylisyystuomio on väärä. Uusi perustuslaki (731/1999) avaa tuomioistuimen näkökulmasta uuden mahdollisuuden asian tarkasteluun. Perustuslain 106 §:ssä säädetään: "Jos tuomioistuimen käsiteltävänä olevassa asiassa lain säännöksen soveltaminen olisi ilmeisessä ristiriidassa perustuslain kanssa, tuomioistuimen on annettava etusija perustuslain säännökselle".

Sotasyylisyystuomio perustuu annettuun taannehtivaan lakiin (sotasyylisyytlaki), joka oli ja on edelleen sekä silloisen perustuslain että nykyisen perustuslain vastainen. Korkein oikeus on jo kerran todennut sotasyylisyytlain olevan perustuslain vastainen (liitteenä Korkeimman oikeuden lausunto/ 28.8.1945). Nyt on kysymys myös tuon aiemman kannan käyttöön ottamisesta ja vahvistamisesta.

OK 31:8 §:

Hertta Kuusinen ja Eino Pekkala

Kaksi sotasyyllisyysoikeuden tuomareista oli ilmiselvästi jäävejä. Hertta Kuusinen ja Eino Pekkala olivat Väinö Tannerin julkisia vihamiehiä ja nämä seikat vaikuttivat jutun lopputulokseen. Vaikutus on nähtävissä mm. lukemalla sotasyyllisyysoikeuden äänestyspöytäkirjoja. Asetan oikeuden harkittavaksi näiden tuomareiden toiminnan OK 31:8 §:n 1 momentin 1 kohdan valossa.

2) Bueschenhagenin kirjallinen todistus

Sotasyyllisyysoikeudelle esitettiin Neuvostoliitossa sotavankina olevan saksalaisen eversti Bueshenhagenin kirjallinen todistajankertomus. Myöhempi historia on näyttänyt, millainen asema Neuvostoliitossa olevilla saksalaisilla sotavangeilla oli. Kyseinen kirjallinen todistajankertomus on OK 31:8 §:n 1 momentin 2) kohdan mukaisesti vaikuttanut jutun lopputulokseen. Mainittakoon, että Kansallisarkiston sotasyyllisyystuomion asiakirjoissa on vain käänös tästä todistajankertomuksesta, ei alkuperäistä kappaletta, joka lienee ollut venäjänkielinen.

Historian tutkimus

Nykyinen historian tutkimus, lähinnä Lasse Lehtisen ja Hannu Rautkallion viimeiset tutkimukset³ ovat osoittaneet, että sotasyyllisyysoikeudenkäynnin kotimaisuusaste oli luultua korkeampi. Presidentti Urho Kekkosen valtakaudella ja pitkään sen jälkeenkin kansalle esitettiin sotasyyllisyysoikeudenkäynti ulkopäin tulleen painostuksen välttämättömänä seurauksena. Nykyisin tiedetään, että näin ei ollut.

Esitän uutena seikkana, jota ei ole aiemmin esitetty (tai voitukaan esittää) Rautkallion ja Lehtisen tutkimukset, jotka osoittavat sotasyyllisyysoikeudenkäynnin olevan kotimaisen konspiraation tuotetta, joten on olemassa OK 31:8 §:n 1 momentin 3) kohdassa mainittuja seikkoja, jotka olisivat tiedossa ollessaan johtaneet Väinö Tannerin vapauttamiseen. Asian luonteesta johtuen on olemassa erittäin painava yleinen etu, jonka mukaan on otettava uudestaan harkittavaksi, joutuiko Väinö Tanner konspiraation uhriksi, kuten historian tutkimus on osoittanut.

Sotasyyllisyysoikeudenkäynnille ei ollut todellisuudessa olemassa sellaista ulkopuolista uhkaa, kuin tuomiota ajavat tahot antoivat laajalti ymmärtää.

Väärä lain soveltaminen

³ Tämän purkuhakemuksen liitteenä on kaksi näiden tekijöiden kirjaa.

Sotasyyllisyysoikeus sovelsi väärin lakia antaessaan tuomionsa. Kaikkien tuomareiden tiedossa oli, että tuomio perustuu taannehtivaan sotasyyllisyytlakiin, joka laki sinänsä on oikeusjärjestelmämme perusteiden vastainen.

Kaikkien tiedossa myös oli, että sotasyyllisyysoikeus itse oli perustuslain kieltämä satunnainen tuomioistuim. Tämä ei kuitenkaan estänyt tätä satunnaista tuomioistuinta antamasta taannehtivan lain nojalla ankaria tuomioita.

Suomalainen tuomioistuin ei ole voinut antaa pätevästi tällaista tuomiota, siis tuomiota Suomen syyllisyydestä sotaan. Tuomiossa koko sodanaikainen valtiojohto tuomittiin rangaistuksiin syyllisenä sotaan. Syyllinen sotaan oli kommunistinen Neuvostoliitto, hyökättyään ensin Suomeen 30.11.1939 aloittaen talvisodan ja uudelleen välirauhan jälkeen 22.6.2007 pommittaen kymmeniä Suomen kaupunkeja aloittaen talvisodan jatkosodan, ns. jatkosodan.

Oikeudenkäynnissä syyte Väinö Tannerin osalta jäi näyttämättä toteen myös sotasyyllisyytlain nojalla, joten tältäkin kannalta katsoen tuomio on väärä. Siis vaikka hyväksyttäisiin taannehtiva laki, tuomio on silti kumottava. Väinö Tanner pystyi kumoamaan jokaisen syytekohtan, hän ei ollut vaikuttanut maan joutumisessa sotaan eikä vaikuttanut rauhan estämisessä, päinvastoin näytettiin hänen olleen kaikin tavoin rauhan puolesta ja edesauttaneen rauhan aikaansaamista heti kun se vain oli vähänkin mahdollista.

Valtiovalta painosti oikeutta

Oikeusministeri Urho Kekkonen käytti oikeudenkäyntiä omien poliittisten päämääriensä toteuttamiseksi. Ilmeisesti Kekkonen disinformaation johdosta ja mahdollisesti muista, tuntemattomiksi jääneistä syistä silloinen pääministeri J.K Paasikivi puuttui oikeudenkäyntiin ainakin 16.2.1946. Oikeuden puheenjohtaja, ilmeisesti voidakseen puolustella menettelyä jälkimaailman silmissä, liitti Paasikiven tätä koskevan kirjeen oikeuden asiakirjoihin⁴. Paasikivi puuttui tasavallan presidentin arvovallalla riippumattoman tuomioistuimen päätöksentekoon tavalla, joka yksistään teki tästä tuomiosta purkamista vaativan.

Tämä Paasikiven menettely ja kirje eivät ole olleet (eivätkä ole voineetkaan olla) aiemmin esillä OK 31 §:n 1 momentin 3) kohdassa tarkoitettulla tavalla.

Sotasyyllisyytlain eduskuntakäsittely

Talvisodan jatkosota, ns. jatkosota päättyi aselepoon 4.9.1944 jonka jälkeen Moskovassa solmittiin välirauha 19.9.1944. Tämän välirauhansopimuksen 13 artikla sanoo: "Suomi sitoutuu

⁴ Kansallisarkiston kela Os 64, sivu 583

yhteistoimintaan Liittoutuneiden Valtojen kanssa sotarikoksista syytettävien henkilöiden pidättämiseksi ja tuomitsemiseksi.”

Välirauhasopimusta solmittaessa ja vielä kauan sen jälkeenkin, oli Suomessa ja muualla Euroopassa vallalla käsitys, että artikla 13 koskee perinteisiä sotarikoksia. Vasta 23.1.1945 ns. Kuutoset edustaja K.H Wiikin johdolla esittivät kirjallisen kysymyksen hallitukselle vuosina 1939 ja 1941 alkaneiden sotien syyllisyyskysymyksen selvittämisestä. Pääministeri J.K Paasikivi esitti hallituksen vastauksen 31.1.1945 lausuen mm, että hallitus ryhtyy laatimaan selvitystä kysymykseen, asettaen tätä varten erityisen komitean.

Ennen kuin tämä ns. Hornborgin komitea ehti antaa mietintöään, esittivät kommunistit Hertta Kuusisen johdolla välikysymyksen 29.6.1945, jossa vaadittiin sotasyllisten asettamista syytteeseen ja muutakin yleistä puhdistusta suomalaisessa yhteiskunnassa. Myöhemmin on ilmennyt, että silloinen oikeusministeri Urho Kekkonen⁵ on luonnostellut tämän välikysymyksen tekstin.

Mainittakoon vielä, että Hertta Kuusisen lisäksi Eino Pekkala allekirjoitti tämän Kekkonen luonnostelevan välikysymyksen ja muutenkin Pekkala julkisuudessa asettautui Väinö Tannerin vihamieheksi. On selvää, että Hertta Kuusinen ja Eino Pekkala eivät olleet soveliaita sotasyllisysoikeuden tuomareiksi.

Hornborgin komitea mietintö luovutettiin hallitukselle 17.7.1945, jossa yhteydessä oikeuskansleri Toivo Tarjanne laati oman mietintönsä. Hornborgin komitean mukaan ketään ei voimassa olevan lainsäädännön mukaan olisi voitu tuomita sotaan syyllisenä. Tämä oli toki itsestään selvää, olihan sotaan syyllinen kommunistinen Neuvostoliitto, mitä ei kuitenkaan voitu tuohon aikaan sanoa ääneen.

Tästä huolimatta tahi kenties juuri siksi, hallitus antoi esityksensä 54/1945 vp. laiksi sotaan syyllisten rankaisemiseksi 21.8.1945. Hallitus antoi lakiesityksen vaikka se varsin hyvin tiesi, että välirauhansopimuksesta ei ole johdettavissa tämän kaltaista sotaan syyllisyyttä ja vaikka mikään ulkoinen uhka ei pakottanut sitä antamaan tätä esitystä.

Perustuslakivaliokunta antoi 4.9.1945 mietinnön 40/1945, jonka mukaan lakia sotaan syyllisten rankaisemisesta ei voitu pitää valtiojärjestyksemme soveltuvana. Tämä perustuslakivaliokunnan mietintö sisältää Korkeimman oikeuden lausunnon, joka on päivätty 28.8.1945⁶. Voidaankin todeta, että Korkein oikeus on tuolloin ottanut jo asiaan kantaa, jonka mukaan lakia sotaan syyllisten rankaisemisesta ei voida oikeudelliselta kannalta pitää valtiojärjestyksemme soveltuvana. Tästä syystä Korkeimman

⁵ Rautkallio s. 278 – 281

⁶ Lausunto liitteenä asiakirjatodisteissa.

oikeuden tulee purkaa annettu tuomio, koska se perustuu valtiojärjestyksen vastaiseen lakiin, ja kun nykyisen perustuslain mukaan oikeudella on valta tulkita lakien perustuslain ja valtiojärjestyksen mukaisuutta.

Eduskunta hyväksyi tämän Suomen oikeusjärjestelmän ja valtiojärjestyksen vastaisen lain julistaen sen kiireelliseksi 12.9.1945. Todettakoon että poissa oli 48 edustajaa, tyhjiä ääniä annettiin 10 ja lakia vastusti 12 kansanedustajaa ja sen puolesta äänesti 129 kansanedustajaa, joten sillä ei ollut mitenkään vakuuttava kannatus eduskunnassa. Sen läpimenoa edelsi valtava poliittinen juonittelu ja kansanedustajien painostus, joten tällä lailla ei ole mitenkään kunniallinen historia.

Epäoikeudenmukainen oikeudenkäynti

Pöytäkirjat

Sotasyällisysoikeudenkäynnistä on olemassa tarkka, perinteiseen tapaan laadittu pöytäkirja. Viitatessani pöytäkirjan johonkin kohtaan, olen merkinnyt Kansallisarkiston kyseisen mikrofilmikelan numeron ja sivunumeron. Kullakin kelalla asiakirjat on numeroitu juoksevin sivunumeroin oikeassa yläkulmassa.

Yleistä

Yleisesti on todettava, että puolustukselta evättiin normaali puolustautuminen, heti kun puolustus viittasi talvisotaan, tai kun puolustus viittasi Neuvostoliiton hyökkäykseen maahamme 22.6.1945, oikeuden puheenjohtaja keskeytti puolustuksen (esim. istunnossa 13.12.1945 puheenjohtaja keskeytti jatkuvasti puolustuksen, eikä antanut puolustuksen esittää Neuvostoliiton hyökkäystä koskevaa aineistoa), kieltäen puolustusta⁷ esittämästä mitään tätä koskevia argumenttejaan. Oikeus myös poisti osan puolustuksen lausumista, varsinkin ne kohdat joissa viitattiin Neuvostoliiton hyökkäykseen maahamme sekä talvisotaa koskevia osia.

Talvisodan jatko-sotaa ei voida käsitellä ilman sen syytä eli talvisotaa, näin ollen sotasyällisysoikeuden prosessinjohto oli absurdia ja väärää.

Väinö Tannerin ja muunkin puolustuksen puolesta esitettiin monissa kohden oikeudenkäyntiä, että "on seikkoja joihin ei saa kajota, on tausta jota ei saa valaista, joten on mahdotonta oikein arvostella syytettyjen toimintaa. Kuitenkin jopa tämänkin lain mukaan täytyy olla syyssuhde syytettyjen toiminnan ja toisaalta laissa mainittujen seuraamusten⁸ välillä."

⁷ Väinö Tanneria kielletään esittämästä tapahtumia ennen vuotta 1941: OS 63 s. 285

⁸ Mainittakoon että oikeuskanslerin mielestä kausaliteettia ei tarvinnut tässä tapauksessa esittää, kausaliteetti jäi myös objektiivisesti arvioiden näyttämättä, joten tuomio on tälläkin tapaa väärä.

Pekka Peitsen kirjoitukset

Sotasyällisyysoikeus teki 18.12.1945 menettelytapapäätöksen⁹, jonka mukaan se ei hyväksynyt Väinö Tannerin puolustuksen vaatimusta Pekka Peitsen (=Urho Kekkonen) kirjoitusten ottamista todistusaineistoksi tässä asiassa. Päätös osoittaa, että siihenkin aikaan yleisesti tiedettiin, että tämän oikeudenkäynnin takana ja moottorina toimi Urho Kekkonen. Puolustus ei kuitenkaan saanut esittää puolustusta, kyseessä ei ollut senkään ajan mittapuun mukaan oikeudenmukainen oikeudenkäynti.

Tuomareiden puolueellisuus

Oikeudenkäynnissä suhteessa yhteiskuntaan ei oikeastaan voi olla mitään alhaisempaa ja vastenmielisempää ilmiötä, kuin puolueellinen tuomari on. Tämä toteutui sotasyällisyysoikeudenkäynnissä ainakin kahden tuomarin kohdalla: Hertta Kuusisen (kommunisti) ja Eino Pekkalan (SKDL).

Hertta Kuusinen oli johtohahmo Suomen sovjetisointia haluavalla taholla, hän (taustavaikuttajanaan silloinen oikeusministeri Urho Kekkonen) teki aloitteen välikysymyksen/ 29.6.1945 aikaansaamiseksi ja oli myös välikysymyksen ensimmäinen allekirjoittaja. Eduskunnassa Kuusinen piti useita Väinö Tanneria halventavia puheita, koska Tanner seisoi järkähtämättä sovjetisointia haluavien piirien tiellä. On järkyttävää, että tällainen henkilö saattoi olla samaa asiaa koskevassa oikeudenkäynnissä tuomarina.

Eino Pekkala oli samoin Väinö Tannerin julkinen vihamies, Suomen sovjetisointia haluava henkilö hänkin, joka halusi raivata esteet pois Suomen liittämiseksi läheisesti Neuvostoliittoon. Eino Pekkalan yhteydet Urho Kekkoseen ja muihin sotasyällisyyttä ajaviin konspiraattoreihin ovat selvät. Pekkala allekirjoitti välikysymyksen ja piti Tanneria halventavia puheita eduskunnassa, hän oli ilmiselvästi jäävi tuomariksi tähän oikeudenkäyntiin.

Yksistään tuomareiden puolueellisuus on seikka, jonka takia tämä tuomio on purettava.

Yhteenveto

Yhteenvetona totean olevan päivänselvää, että perusteet sotasyällisyystuomion purkamiselle ovat olemassa. Näin on ollut historiallisesti aina, nyt aika on tullut kypsäksi tämän oikeusmurhan korjaamiselle.

Asiakirjanäyttö:

⁹ OS 63 s. 382 ss.

Liite 1: Sotasyyllisyystuomio/ 21.2.1946

- Teema: Osoittaa tuomion.

Liite 2: Korkeimman oikeuden lausunto/ 28.8.1945

- Teema: Osoittaa sotasyyllisyyslain perustuslain ja valtiojärjestyksen vastaisuuden.

Liite 3: Kirjasta Rautkallio, Hannu: Sotasyyllisyyden asiakirjat, s. 278 - 281

- Teema: Sotasyyllisyysvälikysymys oli Urho Kekkosen luonnostelema, sotasyyllisysoikeudenkäynti käynnistettiin kotimaasta käsin.

Liite 4: Ote Helsingin raastuvanoikeuden pöytäkirjasta/ 9.11.1945

- Teema: Hertta Kuusinen ja Eino Pekkala vannovat tuomarinvalan 9.11.1945, heidän olisi kuulunut noudattaa vannomaansa valaa.

Liite 5: Väinö Tannerin sukuselvitys ja hänen oikeudenomistajiensa postiosoitteet.

- Teema: osoittaa oikeudenomistajat mahdollista kuulemista varten.

Liite 6: Pääministeri J. K. Paasikiven kirje/ 18.2.1946

- Teema: Osoittaa kuinka valtiovalta painosti oikeutta, oikeudenkäynnin puolueellisuus ja epäoikeudenmukaisuus.

Liite 7: Yrjö Soini: Kirja sotasyyllisyysasiain vaiheista 1944 - 1949 (Kuin Pietari Hiilivalkealla).

- Teema: Koottuna sotasyyllisyysasian vaiheet.

Nimeän asiakirjanäytöksi sotasyyllisysoikeudenkäynnin pöytäkirjat liitteineen siltä osin kuin ilmenee kysymyksiä, joissa ne voivat olla näyttönä. Asiakirjat ovat Kansallisarkistossa, osan niistä olen kopioinut itselleni valmiiksi. Aineistoa on paljon, joten en liitä sitä tähän purkuhakemukseen, olen valmis toimittamaan sen oikeudelle siinä laajuudessa kuin katsotaan aiheelliseksi.

Henkilönäyttö:

Varataan oikeus tarvittaessa esittää henkilötodistelua.

Kirjallisuusluettelo:

Jokisipilä, Markku; Edwin Linkomiehen poliittinen toiminta 1943-1946. Turun yliopiston Poliittisen historian julkaisuja 8. Julkaistu: Poliittisen historian laitos, Turun yliopisto, Turku 1997. ISBN 951-29-1055-1.

Kekkonen, Urho; Sotasyällisyyskysymys. Paasikivi-Seuran monistesarja n:o 13. Julkaistu: Paasikivi-seura, Helsinki 1978. ISSN 0355-1849.

Lehtinen, Lasse ja Rautkallio, Hannu; Kansakunnan sijaiskärsijät: Sotasyällisyys uudelleen arvioituna. Julkaistu: WSOY, Helsinki 2005. ISBN 951-0-30797-1.

Långfors, Aarne (toim.); Isänmaan vangit. Julkaistu: Kustannusosakeyhtiö Otava, Helsinki 1997. ISBN 951-1-14627-0.

Paavolainen, Jaakko; Väinö Tanner, patriootti : elämäkerta vuosilta 1937-1966. Julkaistu: Kustannusosakeyhtiö Tammi, Helsinki 1989. ISBN 951-30-9184-8.

Rautkallio, Hannu (toim.), esipuhe: Max Jakobson; Sotasyällisyyden asiakirjat. Julkaisija: Tampereen yliopisto, Kustantaja: EC-kirjat, Espoo 2006. ISBN 952-92-1152-x.

Rautkallio, Hannu; Sotasyällisyysnäytelmä : valvontakomission salaiset asiakirjat puhuvat. Julkaistu: Weilin+Göös, Espoo 1981. ISBN 951-35-2520-1.

Ryti, Risto; Risto Rytin puolustus. Julkaistu: Tietokalervo Ky, Helsinki 1989. ISBN 951-96164-0-3.

Saari, Mauno; Muistiin merkitsi Väinö Tanner. Julkaistu: Gummerus Kustannus Oy, Jyväskylä 2005. ISBN 951-20-7015-4.

Soini, Yrjö; Kuin Pietari hiilivalkealla. Sotasyällisyysasian vaiheet 1944 - 1949. Kustannusosakeyhtiö Otava, Helsinki 1946.

Tanner, Väinö; Väinö Tanner puolustautuu. Sosiaalidemokraattinen puoluetoimikunta, Julkaistu: Tampereen sosialidemokraattinen kunnallisjärjestö, Helsinki 1946.

Tarkka, Jukka; 13. artikla : Suomen sotasyällisyyskysymys ja liittoutuneiden sotarikospolitiikka vuosina 1944-1946. Julkaistu: WSOY, Porvoo-Helsinki-Juva 1977. ISBN 951-0-08022-5.

Tirkkonen, Tauno; Tuomionpurku : prosessioikeudellinen tutkimus. Suomalaisen lakimiesten yhdistyksen julkaisuja N:o 12. Julkaistu: Helsinki 1937.

Tuikka, Timo J.; "Kekkonen konstit" : Urho Kekkonen historia- ja politiikkakäsitykset teoriasta käytäntöön 1933-1982. Julkaistu: Jyväskylän yliopisto, Jyväskylä 2007. ISBN 978-951-39-2804-9.

Helsingissä 26. marraskuuta 2007

Kunnioittavasti

Laati:

Kari Silvennoinen, asianajaja, varatuomari
Helsingistä